

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **A. A. A.**, st. příslušnost: Marocké království
t. č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců V. L. 234, X V. L.
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**
sídlem U Výstaviště 18, 751 52 Přerov

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2020,
č. j. KRPM-117224-28/ČJ-2020-140022-SV, ve věci zajištění cizince

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalovaná napadeným rozhodnutím žalobce zajistila podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jeho vyhoštění.

2. **Žalobce v žalobě** namítal nesprávné zjištění skutkového stavu a vyhodnocení realizovatelnosti účelu zajištění žalobce, kterým se žalovaná dostatečně nezabývala. Žalovaná se měla zabývat možnými překážkami správního vyhoštění. Žalobce při svém výsledku uvedl, že jeho cílem je dostat se do země, která uznává křesťanství. V případě návratu do vlasti se zabije. Žalobce inklinuje ke křesťanství, a proto mu hrozí nebezpečí vážné újmy. Právo šaría tyto odpadlíky trestá smrtí. Přinejmenším konvertité přicházejí o zaměstnání, končí ve vězení kvůli víře, jsou nuceni zapírat konverzi, rozhlas šíří protikřesťanské nálady, a pokud jsou prodávané Bible použity k evangelizačním účelům, jsou konfiskovány. Křesťané jsou v Maroku pronásledováni. Žalovaná měla žalobci položit konkrétnější otázky ohledně možné žalobcovy újmy.
3. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** k žalobním námitkám zdůraznila, že žalobce spontánně sdělil svůj záměr žít v zemi, kde se bude mít lépe, hlavně po finanční stránce. Žalobce má příbuzné v Německu a Belgii. Žalobce neměl žádný konkrétní cíl, jen chtěl žít v zemi, kde budou uznávat křesťanství. Žalobce žádné obavy z pronásledování kvůli náboženskému vyznání nezmínil a k dotazům výslovně uvedl, že žádné problémy v Maroku neměl. Žalovaná poučila žalobce o možnosti požádat o mezinárodní ochranu a žalobce žádost nepodal.
4. Napadené rozhodnutí žalované **soud přezkoumal** v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném ke dni vydání rozsudku (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d) odst. 2 větě druhé a třetí v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout jen k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
5. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce ani žalovaná nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
6. Soud zjistil **ze správního spisu** ve vztahu k žalobním námitkám z úředního záznamu Městské policie Přerov, že její hlídku 27. 10. 2020 v 14.55 h míjel kamion polské registrační značky, u které si strážníci všimli lidské ruky v místě náhradní rezervy pod zadní částí návěsu. Po zastavení kamionu hlídkou se z jeho podvozku snažil vyběhnout muž, kterého strážník dostihl, strhl za oděv na zem a přiložil pouta. Při obhlídce kamionu strážník zjistil dalšího muže, kterého vytáhl.
7. Podle úředního záznamu žalovaná provedla pobytovou kontrolu cizího státního příslušníka bez dokladů, který uvedl, že je státní příslušník Maroka a neměl žádný cestovní doklad ani oprávnění k pobytu.
8. Žalovaná rozhodnutím z 29. 10. 2020 uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců a stanovila dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“)

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

v délce 24 měsíců. Doba k vycestování byla stanovena do 14 dnů a nebyly shledány důvody znemožňující vycestování.

9. Žalovaná v napadeném rozhodnutí o zajištění citovala z výpovědi žalobce, že „v Maroku bydlel v Agádíru v bytě se svou tetou, vystudoval základní školu a pracoval v rybárně a dělal kickbox. Hlavní důvod k cestování byl ten, že chtěl žít lépe než ve své zemi, hlavně po finanční stránce. Když žalobce vycestoval z Maroka, cíl cesty byla Belgie nebo Německo, kde má rodinu. V říjnu 2019 žalobce letěl z Casablanky do Istanbulu, při odjezdu z vlasti měl tisíc eur. Po dvou týdnech odešel z Istanbulu pěšky do Řecka, kde byl měsíc a 22 dní. Žalobce pak jel nákladním vlakem do Makedonie, kde byl dva týdny, pak šel pěšky do Srbska s několika lidmi. Po celou dobu žalobce žádného převaděče neplatil, šlo jich vždy víc. Žalobce v Srbsku zůstal asi 1,5 měsíce a pak šel pěšky do Bosny, kde chtěl zůstat šest měsíců. Při cestě do Chorvatska ho dvakrát policisté vrátili do Bosny. V Srbsku se schoval s kamarádem v místě rezervy kamionu a cestoval až do České republiky (dále jen „ČR“). Řidiči o něm nevěděli. V Přerově s kamarádem vyběhli z úkrytu, následně viděli vozidlo Policie ČR a začali na něho mávat. Po celou dobu cesty se žalobce cítil zdravý a nebyl nemocný. Žalobcova cesta neměla žádný konkrétní cíl, chtěl jet jenom tam, kde budou uznávat křesťanství a kde se bude mít dobře a kde může v klidu pracovat a mít rodinu. Žalobce zdravotní problémy nemá, pouze ho bolí noha a má nějaký ekzém. Žalobce nevěděl, že v ČR nyní platí nařízení vlády omezující vstup do ČR z třetích zemí na základě ochranného opatření, nevěděl, že má povinnost hlásit se na příslušné krajské hygienické stanici a test na COVID-19 prodělal až včera za přítomnosti policie poprvé. V ČR je žalobce poprvé. Žalobce měl v úmyslu zůstat na území ČR. Žalobce o vydání víza pro cestu do některého ze států EU nežádal a v minulosti mu nebyl v žádném ze států EU vysloven zákaz pobytu. Žalobce v ČR nemá žádné blízké příbuzné s povoleným pobytem ani nikoho, kdo by se o něj postaral, má jen příbuzné v Německu a Belgii. Žalobce si není vědom toho, že bez víza nebo povolení k pobytu není oprávněn překračovat hranice jednotlivých zemí a vstoupit na území ČR. Žalobce v minulosti v zemi svého původu nebo nikde jinde stíhaný policií, popřípadě souzen nebyl. Nyní žalobce ještě má nějaké peníze. Žalobce nemá na území ČR žádné sociální, ekonomické, kulturní nebo podobné vazby. Žalobci nehrozí v Maroku žádné nebezpečí. Se žalobcem nebylo v Maroku vedené žádné trestní řízení a nemá ve své vlasti žádné problémy se státními orgány nebo soukromými osobami. Žalobce nepožádal v žádné zemi EU o mezinárodní ochranu (azyl). Zdravotní stav žalobce je dobrý, ale má problémy s nohou a ekzém, neužívá žádné návykové látky. V případě udělení správního vyhoštění žalobce vycestuje z území EU dobrovolně. Žalobce nesdílí společnou domácnost s občanem ČR nebo EU. Na území EU nebo schengenského prostoru nežije osoba, vůči které by případné vyhoštění žalobce bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života. Když se žalobce vrátí do Maroka, tak se zabije. Na území EU nebo schengenského prostoru nežije osoba, která je zcela nebo částečně odkázaná na péči žalobce, popřípadě osoba, vůči které má vyživovací povinnost. Žalobce ve své vlasti nemá žádný majetek, může se ale vrátit ke své tetě. Žalobce nemá žádné společenské, kulturní a jiné vazby k ČR nebo jinému státu EU, závazky nebo pohledávky a nevlastní zde žádný majetek. Žalobce potřebuje na vycestování 10 dní.
10. Žalovaná ze skutečností zjištěných výsledkem žalobce dovodila, že je zde nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a z jeho jednání je tento úmysl zjevný. Předešlé jednání žalobce demonstruje to, co si myslí o právním pořádku ČR. Pokud žalobce neplní zákonem uložené povinnosti, neprokázal svou totožnost platným cestovním dokladem ani jiným dokladem totožnosti a bez Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

oprávnění vstoupil na území ČR, neskýtá jeho chování záruku, že bude plnit povinnosti, které mu uloží správní orgán. Žalobce přicestoval do ČR bez potřebného povolení či víza.

11. Mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání žalobce nedostačující. Žalovaná se obávala nebezpečí opětovného nerespektování právních předpisů ČR žalobcem a možného zmaření správního rozhodnutí, kterým žalobci má být stanovena povinnost opustit území ČR. Tento závěr je podložen opakovaným porušením zákona o pobytu cizinců. Do doby zajištění žalobce nebyla žádná finanční záruka složena a žalobce hodnověrně neprokázal, že by disponoval takovou hotovostí, která by mu umožnila složit nějakou finanční jistotu. Žalobce nenahlásil ani adresu, kde se bude do doby realizace správního vyhoštění zdržovat, na území ČR nemá žádnou adresu ani žádné příbuzné.
12. V případě řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem ve věci, správní orgán žádné důkazní řízení nekoná a vychází pouze ze skutečností, které jsou mu známy nebo které během řízení vyšly najevo. Osoba, která vědomě úmyslně nerespektuje uložené povinnosti, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Žalovaná shledala jednání žalobce v rozporu se zájmem společnosti na dodržování podmínek pro vstup a pobyt cizinců na území ČR. Pobyt bez platného cestovního dokladu a bez víza, ač k tomu není oprávněn, je negativním jevem ohrožující zájem státu na tom, aby platné právní předpisy byly dodržovány a aby se na území ČR zdržovali pouze cizinci, kteří tyto normy dodržují. V daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala žalobce z území členských států EU vyhostit. Žalovaná vycházela z podkladů, které nashromáždila z úřední moci a ze skutečností sdělených žalobcem při jednání do protokolu 28. 10. 2020.
13. Žalobce vstupem na území ČR bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu porušil ochranné opatření ministerstva zdravotnictví č. j. MZDR 20599/2020-32/MIN/KAN z 2. 10. 2020, účinné od 5. 10. 2020, které nařizuje zákaz vstupu na území ČR pro všechny cizince třetích zemí, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu COVID-19, pokud tito cizinci nespádají do výjimky stanovené tímto ochranným opatřením. Maroko v tomto seznamu není uvedeno.
14. Žalobce byl 29. 10. 2020 poučen o možnosti žádat o dobrovolný návrat do státu, jehož je občanem nebo do jiného státu, který mu umožní vstup na své území, a to za přítomnosti tlumočníka. Téhož dne byl žalobce za přítomnosti tlumočníka poučen o možnosti požádat o mezinárodní ochranu ČR.
15. Žalobce měl podle seznamu ve správním spise u sebe asi 100 eur.
16. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
17. Soud nesouhlasí se žalobcem v tom, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí nevypořádala s proveditelností „účelu zajištění“ žalobce. Tím se žalovaná zabývala – uvedla, proč rozhodla o zajištění žalobce, proč je zajištění možné, proč bylo třeba žalobce zajistit, proč nepostačuje uložení zvláštního opatření a že je zde nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce především uvedl, že hodlal jet do Německa či Belgie, kde má příbuzné, nebo někam, kde se mu bude žít lépe, především finančně. K tomu pak dodal, že chce žít v zemi, kde se uznává křesťanství, ale vůbec žádné problémy ve své vlasti nezmínil. Napadené rozhodnutí potřebné důvody

rozhodnutí obsahuje a není nepřezkoumatelné ani nesrozumitelné; naopak, je z něho zjevné, jaký skutkový stav vzala žalovaná za rozhodný a jak uvažila o zásadních a podstatných skutečnostech.

18. Nedůvodná je i námitka nerealizovatelnosti účelu zajištění. Podmínkou tzv. reálného předpokladu dosažení účelu zajištění se zabýval Nejvyšší správní soud (dále i „NSS“) v rozsudku č. j. 10 Azs 101/2017-28. Zde uvedl, že tato podmínka „sice není v zákoně o pobytu cizinců výslovně zakotvena, vyplývá však z čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115/ES (dále též jen „návratová směrnice“). Tímto ustanovením směrnice podtrhuje význam zákazu svévolného zbavení či omezení svobody [viz čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie, či také čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod]. Aby byl zásah do osobní svobody cizince přípustný, musí mimo jiné sledovat vymezený účel. Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění cizince rozhodnout (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Ačkoliv je v tomto řízení přezkoumáváno rozhodnutí žalované o prodloužení doby trvání zajištění stěžovatele (nikoliv rozhodnutí o jeho zajištění), lze výše uvedené závěry rozšířeného NSS použít přiměřeně i v tomto případě (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2016, č. j. 4 Azs 18/2016-43, bod 33).“
19. Z citovaného rozsudku vyplývá, že cizince lze zajistit (resp. dobu jeho zajištění prodloužit) jen v případě, že lze předpokládat, že účel zajištění bude naplněn, tj. že cizinec bude z území ČR vyhoštěn během doby, po kterou může trvat jeho zajištění. Je-li naopak jasné, že cizinec má být ze zajištění propuštěn, aniž bude realizován cíl jeho zajištění (např. právě pro marné uplynutí maximální délky doby jeho zajištění), nelze o zákonném zajištění cizince hovořit.
20. Na druhou stranu, jak již uvedl rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, „smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR“. V tomto smyslu lze v nyní posuzovaném případě souhlasit se žalovanou, že v rámci řízení o zajištění lze naplnění jeho účelu, tj. realizaci správního vyhoštění, posuzovat toliko předběžně a na základě informací a podkladů, které má správní orgán k dispozici, a to i s ohledem na velmi omezený časový prostor, v němž musí být o zajištění cizince rozhodnuto.
21. Harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o zajištění a stanovení povinnosti cizince opustit území České republiky činí, je na úvaze správního orgánu, nicméně aby zajištění cizince bylo oprávněné, musí být řízení o vyhoštění vedeno s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě. Výkon správního uvážení při rozhodování o zajištění musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění tak soudy ve správním soudnictví hodnotí postup policie v řízení o správním vyhoštění a zkoumají, zda uvážení správního orgánu o zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

22. Odůvodnění rozhodnutí o zajištění musí obsahovat především úvahu, jaké kroky směřující k vyhoštění správní orgán dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné předání cizince realizovat. Předpokladem prodloužení zajištění je také skutečnost, že předání bude alespoň potenciálně možné. Proto musí správní orgán podrobněji uvažovat zejména o skutečnostech, které vyšly najevo v průběhu jeho činnosti směřující k předání cizince a které by mohly zakládat důvodnou obavu, že účelu zajištění nebude možné dosáhnout (obdobně rozsudek NSS z 5. 4. 2013, č. j. 7 As 139/2012-59).
23. Vyslovené požadavky žalovaná ve svém rozhodnutí o zajištění naplnila. Popsala, že na základě předchozího jednání žalobce hrozí nebezpečí útěku a pokračování v protiprávní činnosti, proto v daném případě žalovaná nepřistoupila k uložení mírnějších opatření. Ze spisového materiálu žalovaná rovněž nezjistila, že by nastaly nové skutečnosti, které by situaci pozměnily natolik, že by bylo možné uvažovat o uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců (přiměřeně srov. i rozsudek NSS z 26. 4. 2012, č. j. 4 As 16/2012-30). S ohledem na shora uvedené tak soud uzavírá, že rozhodnutí o zajištění bylo přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Soud se s odůvodněním napadeného rozhodnutí ztotožnil.
24. Ve vztahu ke zjištění skutkového stavu pro žalovanou bylo podstatné, že se žalobce nacházel na území ČR neoprávněně, neměl cestovní doklad, neměl finanční prostředky, které by mu umožnily vycestovat z ČR, a na území ČR nemá žádnou rodinu či známé.
25. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je *policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
26. V době rozhodování o zajištění přitom nebylo zřejmé, že by účel zajištění nemohl být realizován. Žádné okolnosti tomu nenasvědčovaly, ani je žalobce netvrdil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS z 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS).
27. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
28. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*
29. Přestože závazné stanovisko ministerstva vnitra – vydávané v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 120a zákona o pobytu cizinců – představuje „jen“ podklad rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, má obdobné účinky, jako by se jednalo o závazné stanovisko podle § 149 správního řádu (srov. rozsudek NSS z 13. 2. 2019, č. j. 8 Azs 76/2018-59, nebo z 28. 2. 2020, č. j. 5 Azs 211/2019-41). Do jisté míry

tak předurčuje vyřešení otázky existence možných překážek vyhoštění, které je žalovaná v tomto typu řízení povinna zkoumat a v rozhodnutí o zajištění se s nimi vypořádat.

30. Ačkoli v posuzovaném případě si žalovaná závazné stanovisko nevyžádala, soud tento postup s ohledem na konkrétní okolnosti věci neshledal jako vadu řízení. Žalobce vůbec žádné problémy ve své vlasti neuvedl, naopak k dotazu žalované uvedl, že tam žádné problémy neměl. Jeho motivace opustit vlast byla čistě ekonomická, chtěl jen někde jinde žít lépe, hlavně po finanční stránce. Městská policie Přerov žalobce objevila pod kamionem, pod kterým jel společně s cizincem (Said al Sagani), který pocházel ze stejné země a byl zajištěn spolu se žalobcem. V případě tohoto spolucestujícího (sp. zn. u zdejšího soudu 72 A 52/2020) žalovaná vyžádala závazné stanovisko a zjistila z něj, že Maroko je bezpečná země. Žalovaná tam poukázala také na to, že Maroko je uvedeno na seznamu bezpečných zemí podle vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění vyhlášky č. 68/2019 Sb., a to v § 2 pod bodem 14.
31. Navíc žalobce v nyní posuzovaném případě, na rozdíl od spolucestujícího Said al Saganiho, nenamítal žádné skutečnosti a obavy v souvislosti se svou vírou a pronásledováním ve své vlasti, ani obavy jiného charakteru, zkrátka vůbec nic. Je zjevné, že motivace žalobce k opuštění vlasti byla výhradně ekonomická, opustil vlast dobrovolně bez jakýchkoli problémů a není zde reálné, skutečné a bezprostředně existující nebezpečí překážek vycestování. Žalobce i tlumočník podepsali prohlášení, že se seznámili s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce žádné jiné námitky nevznášel a nic dalšího nežádal. Cílem cesty žalobce při opuštění vlasti bylo Německo nebo Belgie, kde má příbuzné, jak uvedl sám ve své spontánní výpovědi. Žalobce se podle jeho slov do Maroka vrátit bez obav může, nehrozí mu tam vůbec žádné nebezpečí, může opět bydlet u své tety. Žalobce dosud v žádné zemi, ani po poučení v ČR, o mezinárodní ochranu (azyl) nepožádal. Z celkového jednání žalobce je zjevné, že se jedná o ekonomického migranta a vzhledem k jeho dosavadnímu jednání je zjevné, že nebude dodržovat právní předpisy ČR a EU. S těmito závěry žalované se soud ztotožnil.
32. Soud shrnuje, že z obsahu rozhodnutí o zajištění je zjevné, že žalovaná se zabývala důvody zajištění, prokázala je a uvedla, že trvají a podrobně je popsala. Žalovaná se v souladu se zákonem zabývala i překážkami vycestování a dospěla k závěru s ohledem na výpověď žalobce, že zde žádné nejsou. Soud se s těmito závěry ztotožnil. U žalobce nedošlo k žádné změně zjištěného stavu, objasnění nebo nové skutečnosti, které by vedly k opačnému závěru, nebyly zde dokonce ani žádné indicie, které by důvodně zpochybnily zjištěný skutkový stav.
33. Žalovaná odůvodnila srozumitelně, náležitě a dostatečně, proč nebylo možné v případě žalobce sáhnout k mírnějšímu opatření, než je zajištění žalobce. Poukázala přitom na absenci finančních prostředků žalobce, která je doložena ve správním spisu i prohlášením žalobce při výslechu.
34. Žalobce pak při podání vysvětlení sám neuvedl žádné indicie v tom směru, že by mu někdo mohl finanční prostředky k zajištění obživy a bydlení zajistit. Historie pohybu žalobce od překročení hranic schengenského prostoru a jeho neochota setrvat na území ČR (na jejíž území žalobce vkročil jako tranzitující cizinec v podstatě omylem, když utekl z kamionu) je dostatečně doložena ve správním spisu a zdůvodňuje logicky a přezkoumatelně úvahu žalované o nezbytnosti užití institutu zajištění za účelem vyhoštění žalobce.

35. Žalobce vyjádřil své odhodlání cestovat do Německa či Belgie, nebo do země, kde se bude mít finančně lépe a kde uznávají křesťanství, a nechotu vrátit se do vlasti, což je důležitá indicie k závěru, že by se dobrovolně nepodvolil vyhoštění do Maroka.
36. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I tohoto rozsudku. Žalobce nevnesl ve správním řízení ani v žalobě do skutkového stavu zjištěného žalovanou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
37. Soud rozhodl o nákladech řízení podle § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává.
38. Ustanovenému zástupci soud přiznal podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměnu za zastupování, spočívající v odměně za dva úkony po 3 100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za převzetí věci a první poradou a doplnění žaloby, tj. celkem 6 200 Kč. K částce 6 200 Kč náleží paušál ve výši 2 x 300 Kč (600 Kč) dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celková odměna včetně náhrad hotových výdajů ustanoveného zástupce činí 6 800 Kč, která bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 21. prosince 2020

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně